

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

Asesor Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Tomasz Czulowski,

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 5 sierpnia 2014 roku, 16 września 2014 roku, 09 grudnia 2014 roku, 03 lutego 2015 roku

s p r a w y : **M. W.**

syna M. i K. z domu M.

urodzonego (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 lutego 2014 roku w J. przy ul. (...) w sklepie (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie wchodził na teren sklepu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: dysku twardego do (...) o pojemności 320 GB oraz dwóch sztuk klawiatur komputerowych marki S. (...), gdzie straty z tego tytułu wyniosły 658,98 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. (...)-(...) W. ul. (...),

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w dniach 16 i 17 lutego 2014 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 320/14 na k. 49 akt sprawy;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego w całości koszty sądowe w kwocie 250 złotych, w tym opłatę w kwocie 120 złotych;

V. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze i § 14 ust 2 pkt 1 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. R. kwotę 708,48 złotych (w tym podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

UZASADNIENIE

W dniu 14 lutego 2014 roku M. W. przyjechał do J.. W godzinach rannych udał się do sklepu (...) sp.z o.o. mieszczącego się w J. przy ul. (...). Na miejscu dwukrotnie wchodził do sklepu. Za pierwszym razem zabrał w celu przywłaszczenia 2 klawiatury marki S. (...) o wartości 179,99 złotych za jedną sztukę, które wyniósł przez linię kas w posiadanej przy sobie torbie wyłożonej folią aluminiową, nie płacąc za wyniesiony towar. Następnie ponownie wszedł do sklepu i w ten sam sposób zabrał w celu przywłaszczenia dysk X. (...) o wartości 299 złotych. Skradzione przedmioty składował przy niezamieszkałym budynku znajdującym się w odległości 75 m od budynku, w którym mieści się sklep.. Przekraczając linię kas został zatrzymany. W czasie zatrzymania oskarżony przyznał się do dwóch dokonanych kradzieży i wskazał funkcjonariuszom miejsce ukrycia przedmiotów. Wszystkie przedmioty odzyskano i powróciły do sprzedaży.

Dowód : notatka urzędowa k. 1, zawiadomienie o wykroczeniu k. 5, notatka ujęcia sprawcy k.6, zeznania J. W. k. 7-8,134-135, protokół zatrzymania osoby k. 10, protokół przeszukania M. W. k. 12-13, , protokół oględzin miejsca znalezienia rzeczy k. 15, wyjaśnienia M. W. k. 23-24, 40-41, 109v. , zeznania K. T. k. 134-134v.

Jak dotychczas M. W. był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu na kary wolnościowe.

Dowód : karta Karna k. 17-18, 128-129,

W toku postępowania przed Sądem powzięto uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, dlatego też powołano dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy sporządzili opinie, z której wynika, że oskarżony jest upośledzony w stopniu lekkim, jednak w czasie zarzucanego mu czynu nie miał on zniesionej ani znacznie upośledzonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu ani pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych warunki opisane w art. 31§1 k.k. i 31§2 k.k. nie zachodzą.

Dowód: opinią sadowo-psychiatryczną k. 79-80

Z uzyskanego wywiadu środowiskowego wynika, że oskarżony wywodzi się z rodziny mocno dysfunkcyjnej. Edukację zakończył na poziomie szkoły podstawowej. W miejscu zamieszkania nie posiadał kolegów, nie przejawiał żadnych zainteresowań, był osobą pobudliwą ruchowo. Przez okres 3 lat przebywał wraz z siostrą w rodzinie zastępczej, gdyż matka przebywała w więzieniu, za pchniecie ojca nożem, w wyniku czego ten zmarł. Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem osiągającym dochód wysokości 1.500 złotych z tytułu renty.

Dowód: wywiad środowiskowy k. 69-71, wyjaśnienia M. W. k. 109.

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym M. W. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym oraz dobrowolnie podał się karze 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że będąc przesłuchiwanym był bity przez funkcjonariuszy go przesłuchujących, a wyjaśnienia były na nim wymuszone. Ponadto wyjaśnił, że prokurator nie uzgadniał z nim kary, lecz śmiał się do funkcjonariuszy, że oskarżony ma otrzymać karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Pytany o rysopis prokuratora stwierdził, że zapomniał jak wyglądał.

Wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przed Sądem, nie dano wiary. Stoją one w sprzeczności z treścią protokołów wskazujących, przez kogo oskarżony był przesłuchiwany i kto uczestniczył w tej czynności. Nie znalazły one również potwierdzenia w zeznaniach świadków w osobach K. T., jak i J. W., którym Sad dał wiarę w całości. Świadkowie relacjonowali okoliczności zdarzenia tak jak je zapamiętali, nie starali się pogrążyć oskarżonego treściami, które nie miały odzwierciedlenia w rzeczywistości. Na uwagę zasługuje również fakt, iż są to osoby obce dla oskarżonego i w żaden sposób nie zainteresowane rozstrzygnięciem w przedmiotowej sprawie.

Sąd przydał również walor wiarygodnych dokumentom zgromadzonym w sprawie. Zostały one porządzone przez osoby do tego uprawnione, w prawem przewidzianej formie, a żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku.

Oskarżony M. W. dopuszczając się popełnienia opisanego mu czynu, dokonanego z góry powziętym zamiarem, działał umyślnie. Miał on bowiem wiedzę i świadomość, iż dokonanie kradzieży, stanowi naruszenie przepisów prawa, zwłaszcza że z takie czyny był już wcześniej 6 razy karany. Oskarżony, mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszył je. Oskarżony przy tym nie znajdował się w takiej sytuacji, która zniewalałaby go do podjęcia działań sprzecznych z normami prawnymi. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę z bezprawności jak i karygodności jego zachowania.

Zachowaniem swoim oskarżony dopuścił czynu z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wymierzając oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo karę, Sąd baczyl, aby była ona dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stopnia zawinienia oskarżonego, a także, aby wszechstronnie uwzględniała te cele, które stawiane są karze.

Za popełnienie czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę bezwzględną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez niego przestępstwa, a zwłaszcza charakter czynu. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego oraz znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu przez niego popełnionego. Oskarżony popełniając przypisane mu przestępstwo godził w jedno z najważniejszych dóbr chronionych prawem, jakimi jest prawo własności, dokonując na nie zamachu. Oskarżony miał wiedzę i świadomość, iż jego zachowanie, stanowiło naruszenie przepisów prawa. Oskarżony, mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszył je.

Zdaniem Sądu, wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności powinno uświadomić mu sens odpowiedzialności za popełnienie przestępstw oraz powinno powstrzymać go od ponownego ich popełniania. Kara w tym wymiarze winna uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Wymierzona kara powinna spełnić wobec oskarżonego przede wszystkim cele wychowawcze i winna wdrożyć go do poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowana kara będzie także realizowała cele ogólnoprewencyjne i da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu działań.

W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego nie zachodzą okoliczności pozwalające na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Jak do tej pory oskarżony był karany 6 krotnie za czyny z art. 278§1 k.k. na kary wolnościowe. Jednak z wymierzonych kar nie wyciągnął właściwych wniosków i jego proces resocjalizacji na wolności nie przebiega w sposób prawidłowy, albowiem dopuszcza się on kolejnych tego samego typu przestępstw. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej, zwłaszcza że oskarżony planuje dokonanie czynów, przygotowuje do ich popełnienia odpowiednie przedmioty.

Na podstawie przepisu art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 16-17 lutego 2014 roku.

Działając na podstawie art. 44§2 k.k. Sad orzekł przepadek przedmiotów, które służyły oskarżonemu do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 627 § 1 k.p.k., mając na względzie sytuację finansową oskarżonego Sad uznał iż jest on w stanie ponieść częściowo koszty i opłaty postępowania w kwocie 250 złotych.

Za nieopłaconą obronę z urzędu świadczoną przez adw. E. R., Sąd obciążył Skarb Państwa.